
Nemesis

Wilbur Smith

INDICKÝ OCEÁN, 1806

Valiant plul podél afrických břehů k severovýchodu. Držel se dál od pobřežních útesů a proudů, které kolem nich vířily. Přes Phoebiny námitky, že se má zdržovat ve stínu, stál Rob u palubního zábradlí.

„Toto je náš domov,“ připomněl manželce. „Pohled na něj je lepší medicína než všechno, co mi felčáři mohou nabídnout.“

Phoebe mu stiskla ruku a společně hleděli na divokou zemi, kde oba vyrůstali.

„Tam,“ ukázal Rob.

Na severozápadě se nad pobřežím zvedal kopec připomínající velrybí hřbet, ten profil nebylo možné zapomenout. Tam leželi pohřbeni jeho předkové až k pradědečkovi Tomovi Courtneymu, který vybudoval usedlost u zálivu Nativity.

„Tamtudy se nám nikdy nepodaří s *Valiantem* proplout,“ strchoval se navigační důstojník. „Průliv je tak úzký, že by nestačil ani pro lodní člun.“

„Viděl jsem, jak tam proplula plně naložená obchodní plachetnice.“ Robova tvář ožila přívalem energie, konečně se do ní po rekonvalescenci vrátila barva. „Navedu nás průlivem, aniž bychom poškrábali nátěr.“

Opřený o hůlku se šoural k přidi. Pohled na domov mohl vyléčit ducha, ale tělo bude potřebovat delší dobu. Angus a Scipio mu kráčeli v patách připravení ho zachytit, kdyby neudržel rovnováhu a upadl.

Rob se opřel o příďový stěh, předklonil se a zkoumal moře před lodí. Dobře věděl, jak je místní pobřeží zrádné, jak strmě klesají pláže do hloubky a kolik úzkých kamenitých mysů, zcela nechráněných před příbojem, vybíhá z pevniny. Z paluby nebylo možné rozeznat žádnou vhodnou trasu ke břehu.

„Máme vítr v zádech,“ bručel navigační důstojník a starostlivě pozoroval zpěňené víry u skalisek. „Jestli nenajdeme dostatečně široký kanál, čeká nás pekelná práce, než se dostaneme na volné moře.“

Rob zvedl pravou ruku a kormidelník stočil kolo o pár stupňů k levoboku.

„Můj otec tyhle vody dobře zná,“ připomněl Adam navigátorovi. „Vyrostl tu.“

„Jistě. Ale kolik let od té doby uplynulo?“

Rob znovu mávl pravicí a kormidelník zabočil ještě víc doleva. Loď obeplula skalnatý výběžek a náhle se mezi kopcem a mangrovovým porostem, kam směřovali, otevřel úzký průliv.

Navigační důstojník již mlčel a usilovně žvýkal žvanec tabáku. Kormidelník nespouštěl oči z admirála.

„Ať nastoupí hloubkoměřič s olovnicí,“ přikázal Adam. „Kanál mohl za tu dobu změnit směr nebo se zanést.“

Loď klouzala ve stínu ostrohu tak blízko, že se hlídka v ráhnovém koši mohla dotknout skaliska. Adam si prohlížel břeh s rostoucím vzrušením, vracely se mu vzpomínky mlhavé jako sny. Poznává své prarodiče? Zadíval se vzhůru na svah a hledal signál na uvítanou. Otec mu vyprávěl, jak za starých časů, když byl svět plný nepřátel, kteří mohli po Courtneyových pátrat, drželi na kopci hlídku.

Dnes tam nikdo nehlídal. Zřejmě nastaly klidnější časy.

Rob teď vedl *Valiant* k pravoboku, sledoval úzkou stužku hlubší vody, jediný bezpečný průliv k pobřeží. Hned za ústím se zátoka otvírala v širokou lagunu. Vtékala do ní říčka lemovaná na jedné straně mangrovovou bažinou a na druhé zlatavou pláží. Na písku ležel velrybářský člun vytažený vysoko nad čáru přílivu.

„Někdo je určitě doma,“ řekl Adam s nadějí v hlase.

Spustili kotvu v laguně na stejném místě, kde před lety zakotvil *Dunstanburgh Castle*, aby odvezl Roba z domova.

„A teď jsem se vrátil,“ zamumlal sám pro sebe. „Odcestoval jsem tak daleko a teď jsem tady, kde jsem začal.“

Měla to být šťastná představa, přesto mu však připadala až příliš definitivní, jako kdyby došel na konec cesty. Rána na hrudi pulzovala bolestí, jako by ho chtěla upozornit na vlastní smrtelnost.

Phoebe mu četla myšlenky. „Je ti teprve šestačtyřicet,“ připomněla mu. „Ještě máš před sebou spoustu let.“

„Vůbec se tak necítím.“

„Ať tě neslyší Adam. Už tak si o tebe dělá velké starosti.“

Rob přikývl, ale roky, kdy byl pryč, na něj těžce doléhaly. Co když se něco stalo otci? Nebo ještě hůř – sestře Susan a jejím dětem? Poslední dopis od nich dostal před několika lety, ale to zase nebylo tak neobvyklé. Aby jej psaní ze zálivu Nativity dostihlo, vyžadovalo to velmi vzácnou souhru lodních tras, počasí, námořních operací, a zejména štěstí.

Slunce vklouzlo za mraky. Voda, písek i mangrovy zešedly. I cvrlikání ptactva a vřeštění opic v korunách stromů zněly tlumeněji.

Spustili na vodu člun a veslovali ke břehu. Rob pořád čekal, že se někdo objeví, buď z rodiny, nebo domorodci ze sousední vesnice. Nikdo však nepřišel. Když se přebrodivili pár kroků na pláž, našli v písku pouze stopy zvířat, která si přišla zaplavat. Velrybářský člun, který Rob viděl z paluby, byl zchátralý, prkna vybledlá a popraskaná sluncem. Úhledná políčka, o něž se jako malý pečlivě staral, ležela úhorem, zarostlá vysokým plevellem. Nikde se nepásl žádný dobytek. Rodinný statek, pojmenovaný Fort Auspice, ležel jen půl míle od pláže, ale za hradbou trnitého křoví a divoce rozrostlých malých stromků byl sotva vidět.

Za jeho zády zaskřípal kov o kov. Scipio vytasil šavli, Angus také. Nikdo nepromluvil, všichni citlivě vnímali hrozbu visící ve vzduchu.

„Nepřistáli jsme v jiném zálivu?“ uvažoval Adam.

„Tohle je jediný bezpečný přístav na stovce mil pobřeží,“ opáčil jeho otec.

Každý sáh krajiny byl důvěrně známý, přesto působil strašně cize.

Jen s obtížemi našli stezku k domu. Scipio kráčel v čele, šavlí prosekával cestu přerostlými větvemi a šlahouny vinné révy, které ji ucpaly. Rob cítil, jak mu trny tahají za rukávy. Slunce zůstávalo skryté, ale i přes mraky žhavě páliło, až se mu košile promočená potem lepila k zádům. Vyschlá ústa prahla po vodě, ale žádnou s sebou nevzali. Modlil se za nevinné vysvětlení a pořád věřil, že Susan s dětmi čekají na verandě.

Svištění Scipiovy šavle na něj působilo jako honákův bodec a pohánělo ho kupředu. Pot mu stékal do očí a oslepoval ho, takže neviděl, kam šlape.

Špičkou boty narazil na cosi tvrdého, zakopl a spadl na kolena. Ránou na hrudi projel záblesk bolesti a Rob hlasitě zaklel.

Adam ho s ustaraným výrazem v obličejí vytáhl na nohy. Vědomí, že ho lituje vlastní syn, Roba rozzlobilo.

„Byl to vystouplý kořen,“ řekl naštvane.

„Ne,“ opravil ho Scipio a ukázal na místo, kde špička Robovy boty shrnula svrchní vrstvu půdy. V narudlé hlíně se třpytil zlatý předmět.

Adam poklekl a hrabal v hlíně, až ho vyprostil. Byla to krásně zdobená dýka. Zlatý jílec posázený perlami a drahokamy, koncová hruška ve formě tygří hlavy s vyceněnými tesáky a dvěma rubíny místo očí. Zakřivená čepel byla vyrobena z damascénské oceli a zkrášlena exotickým nápisem. Adam zkusil palcem ostří a překvapeně ucukl, protože mu vytryskla krev. I po dlouhém pobytu v zemi zůstal nůž až neuvěřitelně ostrý.

„Je arabský, že?“ hádal Adam.

„V Arábii tygří nežijí,“ poučil ho otec. „A ten nápis taky není v arabštině. Nůž pochází z Indie. Musel patřit nějakému princí nebo vznešenému rádžovi.“

„Jak se sem teda dostal?“

„Když jsem byl malý, k těmto břehům často připlouvaly lodě Východoindické společnosti,“ odpověděl Rob. „Obchodníci tu naložili slonovinu, kterou jim můj otec neoficiálně prodával, a pak ji na své konto prodávali v Bombaji nebo Kalkatě. Mohl to být dárek od některého kapitána.“

„Jestli to byl dárek, proč nevězí v pochvě?“

Adam si zastrčil nůž za opasek. Pokračovali k domu, ticho narušovaly jen seký Scipiovy šavle. Dolehla na ně podivná strnulost naplněná neklidem, který se neodvažovali vyjádřit slovy. Když se ozval náraz kovu o kov, trhli sebou, jako kdyby slyšeli výstřel.

Scipio zaklel. Šavle se zlomila hned pod jílcem.

„Kámen?“ hádal Adam.

Scipio zakroutil hlavou. Odhrnul vinné šlahouny a pod nimi odhalil hladký železný válec trčící šikmo vzhůru z hlíny. K závěru byl navařen černý závesný čep, rovněž železný.

„Devítiliberní kanón!“ zvolal Adam.

„Tady stávala vrata,“ vydechl Rob, hlas zlomený zoufalstvím.

Po vratech nezbylo vůbec nic, každý kus dřeva shnil nebo ho sežral hmyz.

Prošli bránou a vegetace prořídla, když překročili neviditelný práh. Stali na mýtině, kde kdysi bývala zahrada a dvůr. Teď zde vládla divočina a uprostřed ní...

S hrůzou zírali na ruiny Fort Auspice. Okna se propadla dovnitř. Eleganční verandy se zřítily. Z děr ve střeše trčely stromky jako gigantické ruce párající budovu. Po rozpraskaných stěnách se plazily stovky propletených kořenů. Bílý nátěr, v němž se kdysi třpytily nahrubo rozemleté schránky mořských tvorů, zčernal v místech požáru sazemi.

„Co se tu stalo?“ zašeptal Adam.

Rob chraptavě zasténal. Odhodil hůl a rozběhl se k budově. Dupal po vysokém plevelu, který rostl na starých květinových záhonech jeho babičky, a vběhl dovnitř. Z honosných dřevěných dveří zůstala jen termítí hromada.

Za prahem se zastavil. Pohled na zkázu a krveprolití mu zdaleka nebyl cizí, paluby válečných lodí po bitvě viděl víckrát, než mu bylo milé, na tohle jej však nemohlo nic připravit. Toto býval jeho domov.

Jako ve zlém snu procházel jednotlivými místnostmi. Babiččino cembalo rozmláčené na kusy, slonovinové klávesy rozházené na podlaze jako vybělené kosti. Knihy v otcově knihovně vyházené z polic. Stěny pokryté tmavými skvrnami, některé vypadaly jako způsobené ohněm, jiné jako krev.

Vstoupil do svého starého pokoje. Když ho viděl naposled, patřil již neteři Mary, sestřině nejstarší dceři. Ani on nezůstal ušetřen násilí, pokud to bylo možné, tak utrpěl ještě víc. Matrace rozpáraná divokými řezy, noční stolec na třísky, porcelánové umývadlo rozbité. Výšivka znázorňující loď s napnutými plachtami stržená ze zdi a rozřezaná, nitě z ní visely jako střeva. V rohu se válelo zmuchlané prostěradlo nasáklé něčím, co mohla být jedině krev.

Robovi se sevřel hrudník jako v gigantickém svěráku. Vypotácel se za dům a lapaje po dechu padl na kolena.

Tam ho našel Adam.

„Třeba Fort Auspice opustili,“ držel se stébla naděje. „Možná je období sucha nebo hladomor vyhnaly někam jinam. A potom banda pirátů nebo domorodci našli opuštěný dům a vyrabovali ho.“

Rob se namáhavě zvedl a vrátil se na mýtinu, následován Adamem. Phoebe, Scipio a Angus se k nim přidali.

Vegetace tam nebyla tak hustě, jako kdyby půda obsahovala neznámé toxiny. Při okraji se vinuly úponky révy, na nichž rudě kvetly cizopasně by-

liny. Vzadu stálo vyrovnaných šest kamenných sloupků, každý s jedním vytesaným písmenem. G, S, G, M, M, R.

Naděje okamžitě zemřela. Dívali se na masový hrob.

„George, Susan, Gert, Mary, Marcus.“ Rob jako by si každé jméno rval ze srdce. Jeho otec. Sestra a její manžel. Neteř a synovec. „Nevím, komu patří to R. Susan možná porodila další dítě.“

Možnost, že mohl mít ještě jednu neteř či synovce, dítě, které se narodilo, žilo a zemřelo, aniž o tom věděl, mu připadala jako nejkrutější ztráta.

„Kdo je pohřbil?“ přemítal Adam.

Kdo mohl způsobit takovou hrůzu, zničit dům a jeho obyvatele, a pak zajistit obětem řádný pohřeb? Odvedli pečlivou práci, vložili těla hluboko do země a zasadili náhrobní kameny. Také iniciály byly hodně zřetelné, zřejmě vyškrábané špičkou nože do horniny, což si vyžádalo značné úsilí a spoustu času.

Rob neodpověděl. Obličej měl voskově bílý, výraz nehybný, jako by si nasadil masku. Vpředu na košili se mu šířila krvavá skvrna.

„Otevřela se ti rána!“ vykřikla Phoebe.

S tlumeným zasténáním vyklouzl Rob ze synova objetí a v bezvědomí se skácel k zemi. Krev vsakovala do načervenalé hlíny na rovech.

KÁHIRA, 1798

V Káhiře vládl neuvěřitelný zmatek. Vzduch páchl šílenstvím jako v Paříži za revoluce, ale stokrát pronikavěji. Ani Napoleonův génius nedokázal ten chaos uklidnit. Nechal nainstalovat pouliční osvětlení, zařídil odvoz odpadků a jedné noci nechal otrávit všechny toulavé psy, jejichž štěkot ho budil ze spánku. Veškeré úsilí vyšlo nazmar. Město se zmítalo v šílené atmosféře, přestože na každém nároží hlídkovali vojáci. Vše bylo povoleno a nic nebylo v bezpečí. V ulicích projížděli na hřbetech oslů generálové odění v exotických arabských róbách. Egyptské ženy, které si musely od dvanácti let zahalovat tváře, odhodily závoje a procházely se městem skandálně prostovlasé. Některé změnily víc než oděv – odkoply manžely a staly se milenkami či konkubínami francouzských okupantů.

V noci se město měnilo v tábor pod širým nebem. Armádu nebylo kde ubytovat, a tak byla všechna náměstí a nádvoří přeplněná vojáky. Paul mezi nimi chyběl. Lefebvre využil svou hodnost a zrekvíroval velký dům na říčním nábřeží, který patřil mameluckému šlechtici. Bylo to luxusní ubytování, elegantně vyzdobené hedvábím a krásnými mozaikami, Paul ho však vnímal jako vězení. Každou noc uléhal se strachem, žmolal příkrývku a čekal na dusot kroků, který ohlašoval Lefebvreův příchod.

Svobodu si užíval jen za dne. Procházel se městem, kreslil lidi a tržiště, mešity a velké brány. Jasnými barvami maloval oděvy žen i hru světla a stínů způsobených hustým dusivým kouřem z páleného dobytčího trusu. Oblíbeným místem pro tvorbu se mu stal bazar, kde se mohl ztratit v davu, nepovšimnut a neviditelný, a malovat živé odstíny misek s kořením, které připomínaly zahradu exotických květin.

Jednoho dne načrtával v bazaru opici usazenou na hromadě melounů. Nikomu to zřejmě nevadilo. Seděla na nejvyšším zeleném plodu jako císař na trůnu a rukama si otírala tlamičku. Paul kreslil zvířata rád – necítil se tak rozpačitě, jako když zachycoval lidi.

Ponořil se do práce, když ho vyrušil hlasitý výkřik v zadní uličce. Prudce zvedl hlavu od kresby. Opice seskočila z hromady a schovala se za naloženým dvoukolákem. Nikdo jiný si však ničeho ne všiml. V bazaru se pohybovaly stovky lidí, zákazníci a trhovci hulákali a dohadovali se, jako kdyby vůbec nic neslyšeli.

Měl bych se zachovat stejně. Jenomže výkřik zazněl znovu, vyděšený a bezmocný. Byl to křik člověka, který neměl na světě jediného přítele.

Neměl bych se do ničeho míchat. Ale jako kdyby se ho zmocnila neviditelná ruka – najednou si uvědomil, že kráčí úzkou uličkou. Hluk a barvy tržnice nechal za zády. Zdi domů jako by se mu zavíraly nad hlavou. Před sebou spatřil tři vojáky, kteří společnými silami vlekli mladou dívku. Přestala křičet, protože jí jeden ozbrojenec přiložil k hrdlu bajonet.

Paul pocítil nával soucitu. Bylo jasné, co mají v úmyslu, naloží s dívkou stejně, jako Lefebvre nakládal s ním.

Tys to přežil a ona taky přežije. Tady neměl co dělat. Další anonymní místní ženu čeká stejný osud jako ženy ve všech dobytých městech. Pokud zasáhne, upozorní na sebe – a to ještě v tom nejlepším případě. Vojáci by také mohli obrátit bajonet proti němu.

Přesto se ani nepohnul, nedokázal z dívky spustit zrak. Vojáci ji přitiskli ke zdi s roztaženýma rukama i nohama. Dva ji drželi za paže, třetí si spustil kalhoty a nadzvedl jí šaty. Paul si uměl představit, jak se dívka cítí: ponížená, zmučená, bezmocná. Přesto ani teď neutekl.

Muž s bajonetem zaznamenal jeho přítomnost. Měl plochý obličej, dlouhý rovný nos a na manžetě hodnostní označení seržanta. Po tváři mu krátce přelétl mráček paniky, která se však rychle změnila v lhostejnost, když viděl civilní šaty. Gestem pozval Paula blíž.

„Chceš se přidat?“

Paul mohl udělat řadu věcí. Nejrozumnější by bylo otočit se na patě, vrátit se na tržiště a předstírat, že nic neviděl. Konfliktům se celý život vyhýbal. Ode dne smrti své matky skrýval hluboko v srdci stud, strach a pocit viny, které ho ani na minutu neopouštěly. V temné jeskyni své duše bez světla a vzduchu živil beztvaré monstrum.

Spustil ruku k pasu. Francouzští důstojníci se v Káhiře nemohli cítit bezpečně, už několik jich bylo za bílého dne zavražděno. Všichni, dokonce i Paul, u sebe nosili pistoli.

Seržant mávl rukou.

„Když se k nám nechceš přidat, jdi do prdele.“

Paul vytasil pistoli a namířil na trojici násilníků. Ruka se mu třásla, ale jen neznatelně. Už nebyl malý kluk, který nedokázal ani pozvednout zbraň při popravě své matky. Po třech letech v Napoleonově armádě se pro něj zbraně staly druhou přirozeností. Pistole neznamenala zátěž, nýbrž moc nad životem a smrtí.

„Nechte ji na pokoji,“ přikázal stroze. „To je rozkaz.“

Seržant vykulil oči a nevěřícně se uchechl.

„Co jsi zač, že mi chceš rozkazovat?“

„Jsem poručík z Komise pro vědy a umění.“

Muži, kteří přidržovali dívku u zdi, si vyměnili nejistý pohled a jejich sevržení povolilo. Dívka otočila hlavu. Byla mladá – sotva osmnáct, pomyslel si Paul. Do obličejě jí padaly dlouhé černé vlasy a oči za jejich oponou zářily bolestnou nadějí.

„Seržante,“ promluvil Paul pomalu jako k dítěti. Zbraň v ruce mu dodávala klid. „Znásilňujete místní obyvatelku, což je v přímém rozporu s rozkazy generála Bonaparta. Příkazuji vám, abyste ji pustili.“

Tři vojáci se podívali jeden na druhého. Přestože byl ozbrojen, Paula zamrazilo strachem. Jestli se na něho vrhnou, nedokáže je všechny zastřelit dřív, než ho přemůžou.

Seržantovi se chvěly svaly potlačovanou agresivitou, bajonet v jeho ruce jako by ožil. Zbylí dva vojáci však nebyli tak sebejistí, pod upřeným pohledem nadřízeného poddůstojníka jako by se scvrkli. Nechtěli skončit na šibenici za napadení důstojníka.

„Žádná holka nestojí za to, aby kvůli ní člověk umřel,“ řekl jeden z nich nervózně.

Seržant hleděl Paulovi do očí a zřejmě uvažoval, jestli ten rozcuchaný mladík opravdu stiskne spoušť. Ať viděl cokoliv, přimělo ho to k ústupu. Ruka s bajonetem poklesla.

Bojí se mě, uvědomil si Paul radostně. Poprvé v životě se ho někdo bál. Vychutnával si ten pocit jako silné sladké víno. Cítil se nepřemožitelný.

Seržant zřejmě vycítil jeho převahu. Otočil se a plivl na dívku. Hlen dopadl do vlasů a stékal jí na šaty.

„Čubko,“ zaklel procítěně. Pak pohodil hlavou, pokynul svým kumpánům a pomalu odcházel uličkou.

Dívka stála u zdi, vykulenýma očima hleděla na svého zachránce a navzdory vedru se zimničně chvěla. Dokonce se ani nepohnula, aby si stáhla šaty, nechala je zmuchlané na stehnech, kam jí je seržant vyhrnul.

Paul si zděšeně uvědomil, že pořád drží v ruce pistoli. Ta chudinka se domnívala, že na ni míří. Rychle ji sklonil a usmál se jako idiot, aby naznačil, jak je neškodný.

Dívka na něj ještě chvilku zírala, nebyla připravená uvěřit mu. Paul k ní vykročil s rozpřaženými pažemi.

„Už ti nic nehrozí.“

Dívka se zavrtěla v bocích a sukně jí sjela ke kotníkům. Zvedla šátek, který jí seržant strhl, uvázala si ho na hlavu a zastrkala pod něj vlasy spádané do obličeje. Paul zatajil dech. Byla krásná, v samém rozpuku ženství, měla plné rty, kulaté tváře a velké nevinné oči.

Neuniklo jí, jak si jí Paul prohlíží, a sklopila pohled. Mladík se zastyděl.

„Jsem Paul,“ ukázal na sebe. Zjevně nerozuměla. „Paul,“ zopakoval.

„Abasi,“ ukázala na sebe a dodala: „*Šukran*.“

Šukran bylo jedno z mála arabských slov, která se Paul naučil. Znamená „děkuji“.

„Nemáš za co,“ řekl rozpačitě. Znělo to strašně otrepaně, žádné pocho-
pení pro muka, která by ji čekala.

Padlo mezi ně ticho. Abasi hleděla na Paula, jako kdyby něco čekala, ale
i kdyby mluvil arabsky, měl úplně svázaný jazyk.

Jsi v bezpečí, řekl by nejraději. Ochráním tě.

Dosud ho hřála vzpomínka na seržantův zpráskaný pohled, vyjadřující
strach z jeho moci. Přál si ten oheň rozdmýchat, ale jak to té dívce vysvětlit?

Vzala ho za ruku. Měla štíhlé, měkké prsty. Než se Paul stihl zeptat, co to
dělá, vytáhla ho z uličky do světla a ruchu bazaru. Lidé se mohli dohadovat,
co asi Francouz a místní dívka dělali v zastrčené uličce, ale těm dvěma to
bylo jedno.

Abasi ho vyvedla z tržnice, kráčela vedle něho a půl kroku před ním. Jak
pokračovali úzkými káhirskými ulicemi, Paul si všiml, jak se skupinky vo-
jáků na nárožích po dívce ohlížejí – ani šátek nemohl zakrýt její podmani-
vou krásu –, ale když spatřili její doprovod, odvraceli se.

Znovu se jej zmocnila pýcha. Šla s ním. Chránil ji.

Odvedla ho do přeplněného obytného domu poblíž mešity al-Azhar. Jen
co se přiblížili, vyběhla z budovy zavalitá žena v černých šatech a prudce
k sobě dívku přitáhla v láskyplném objetí, přestože ji současně plís-
nila vodopádem arabských vět. Usoudil, že to bude její matka. Ze dveří
vykukoval půltucet dětí různého věku, které se zájmem sledovaly po-
uliční představení. Z domu se linula vůně vaření.

Abasiina matka se odtáhla a podezřívavě se zahleděla na Paula. Usmál se
na ni a mírně se uklonil; znovu litoval, že se neumí domluvit arabsky. Abasi
však promluvila naléhavým tónem, který překypoval vášní, a matčin pohled
změkl. Znovu dceru objala, políbila ji na temeno a strčila ji do dveří. Dívka
se na prahu ohlédla a v obličejí měla výraz, jaký Paul dosud nikdy nespapřil.
Nebyl to pouhý vděk, nýbrž zbožňování.

Její matka ho znovu přejela pátravým pohledem. Přitiskla si prst k lícní
kostí pod pravým okem, pak pod levým a řekla něco, čemu Paul nerozuměl.

„*Pardon?*“ Rozpřáhl paže v univerzálním gestu rozpačité neznalosti.

„Ty,“ ukázala na něj, potom na slunce a udělala krouživý pohyb rukou.
Nakonec ukázala palcem za sebe na dům.

„Chcete, abych se sem zítra vrátil?“

Netušil, jak mohla poznat, že její pantomimu pochopil, ale byla evidentně spokojená – a možná prostě už nechtěla ztrácet čas marnou snahou o rozhovor. Gestem ho poslala pryč a zašla do domu. Paul stál se zmateným úsměvem na rtech a vzpomínka na Abasiin poslední pohled v něm vyvolala touhu, aby už bylo zítra.

Přeložil Dalibor Míček

Přeložil xxxxxxxx